

v zemlji neplodni, in ugasniti plamenu očetove ljubezni v sercu nehvaležnega sina“.

Ahmet umolkne, sin mu pa spodobno poljubi očetovo roko in obeča mu zvesto ravnati svoje življenje po prejetem nauku. Kobe.

Novičar iz raznih krajev.

Dosihmal je bilo le iz kratkih telegrafnih naznanil znano, kako je rusovska vlada sprejela ponudbe miru. Sedaj pa se vé to natanko iz vradnega petrogradskega časnika „Journal de St. Petersburg“ od 7/19. t. m., kateri o ti važni zadevi blizo tole piše: „Živo je ganila vso Evropo tista novica, da je avstrijska vlada v Petrograd poslala od zaveznikov poterjene ponudbe za mir. Cesarska (rusovska) vlada je pa za svojo stran prvo stopnjo na poti mirne sprave še s tem storila, da je v pismu od 11/23. decembra, ki je bilo razglašeno v vsih ptujih časnikih, povedala, kaj da je pripravljena darovati ustanovitvi miru. Tako se je od obéh strani razodela želja, naj bi čas premirja, katero je zimsko vreme usililo armadam, se na to obernil, da bi se spolnile želje, ki se enoglasno in povsod glasijo za hitri sklep miru. V ravno omenjenem pismu je cesarska vlada tiste čvetele člene, ki jih je dunajski zbor sestavil, za podlogo novega pogajanja vzela in zastran tretjega člena, zavoljo kterega se je dunajski zbor sperl in razderl, sedaj nekaj nasvetovala, kar se v bistvenem zapopadku vjema z onem, kar so zavezne vlade takrat terjale. Te ponudbe, ki nam jih je sedaj avstrijska vlada izročila, se upirajo na enake poglavitne pravila, namreč: da naj černo morje bode vsem odperito po pogodbi, katero naj rusovska in turška vlada neposredno med seboj sklenete in v kateri naj vzajemno določite, koliko vojnihih ladij naj vsaka na tem morji ima za brambo svojega primorja. Ravno omenjene nove ponudbe se od unih, ki jih je rusovska vlada v svojem pismu 11/23. razglasila, bistveno ločijo le v nasvetovani prenapredbi meje med Moldavo in Besarabijo, in to naj se zgodi v zamenjo tistih krajev, ki so si jih zavezniki na rusovski zemlji prisvojili. Tù ni mesto za to, da bi pretresovali: ktere ponudbe so boljše za mir v Turčiji in varnost Europe. Dosti je, da rečemo, da v mnozih poglavitnih rečeh ste si obojne ponudbe enoglasno bile. Gledé na to soglasje, gledé na vesoljne želje, gledé na čedalje večjo silo, ki se nam protistavlja, in gledé na to, kar bi Rusija podaljšani vojski še žertovati mogla, noče cesarska vlada zavolj postranskih reči dalje odlašati dela mirne sprave, ktera ji je tako živo pri sercu. Vsled vsega tega je rusovska vlada poterdila ji od avstrijske vlade predložene ponudbe, da naj bojo osnova za obravnavo mirne sprave. Kakor je rusovska vlada v vojski svojo moč pokazala, tako hoče s tem pokazati svojo zmernost in Rusii in Europi spet mir dati.“ — Druzega gotovega se v teh zadevah še nič ne vé, kakor da bo v Parizu zbor. — Mesto Pariz bo darovalo pričakovanemu princu ali princesnji zibeljko, ktera bo veljala 546.000 frankov. — Na Saksonskem se je nedavnej sodniški svetovavec S. pri preiskavi smerkovega konja vcepil to strašno kužnino, ktera ga žuga ob življenje pripraviti, kar se je žalibog! že večkrat zgodilo. — 13. in 14. jan. je bila v Rimu navadna slovesnost družbenikov za razširjevanje sv. katoliške vere, v kateri se je govorilo in pélo v vsih jezicah sveta: v hebrejskem, kaldejskem, sirskem, armenskem, arab-skem, kinežkem, perzijanskem, kurdiškem, hindostanskem, bengališkem, turškem, sudanskem, tamuljskem, koptiškem, gerškem, latinskem, francozkem, španjskem, portugaljskem, laškem, angležkem, danskem, nemškem, jugoslavenskem, poljskem, ogerskem in še v več družih.

Farys *).

Pesem Mickievičeva.

Ko ladja, kadar odbeži od zemlje,
Po sinjem zvija se kristalu sladno

*) Farys je arabska beseda in pomeni blizo toliko kar jezdec. Slavni Mickievič je v nji orientalsko poezijo kaj izverstno posnel.

In persi morja z vesli hotnimi objemlje,
Labúdi vrat nad válje dviga hladno:
Tako Arabec, kedar konja goni
S čerovja na puščav raztezo,
Kopito kjer v peščeni reki šumno vtomi
Kakor v valovih vode zbeljeno železo.

Že plava v suhem morji konj moj, in razseče
S persi delfina kamnje se sipeče.

Le hitreje, le hitreje!

Že po vetru sviž zameta;

Le še više, visočeje!

Že nad klopčič peska zleta.

Moj črni konj je oblak megle sive,
Na čelu zvezda ko danica mu leskeče,
Na voljo vetrom dal je pera štravsje grive,
In bliske dir njegovih belih nog izmeče.

Lèti, vranec belonogi,

S poti gore, s poti logi!

Zastonj s senco ino s plodom

Čaka palma zelenika,

Zdiram se nje rok obodom,

Palma s sramom se umika,

Krije se v tomún oazi

Možkosti moji s šumom listov se smejaše.

Tù na mejah puščave skale so na straži,

Na Beduina z divjim gledajo ozirom

Konjskih kopit poslednji jek zasramovaje,

Tak grozé za mojim dirom:

„O neumnež, kje jezdari!

Tam ne bode obranila

Glave mu pred solnea žari

Senca palmov'ga drevesa,

Ne šotorov bele krila,

En sam šotor tam — nebesa.

Le skalovje tam nočuje,

Tam le zvezd roj nomaduje“.

Nič té grožnje niso zdale,

Dirjam le in skoke dvojim,

Ozrem se, za dirom mojim

Daleč skale so ostale,

Čer za čerom v dolgem redu

Skrivaje se moj'mu gledu.

Postónja sliši grožnje njih in berž verjame,

Da v plen dobila Beduina bo v puščavi,

S perotama v pregon spusti se ná me

In trikrat zvije čeren venec moji glavi.

„Merho voham — kroka z zraka —

Jezdec in konj sta bedaka,

Jezdec išče poti sleda,

Konj po paši v pesku gleda:

Trud zastonj je, kdor sem zajde,

Nikdar več nazaj ne najde.

Po teh potih veter hodi

S sabo sled svoj odnašaje,

Po tej loki konj ne blodi,

Ta le pase kačje zmaje,

Tù le merha prenočuje

In postónja nomaduje“.

Krokaje z bliskokrempji me v oči preklinja,

In trikrat se pogledava z očmi v očesa.

Kdo se je zgenil? Tič se zgenil, šel v nebesa.

Ko kárat ga hočem, roka lok napenja

In tica za menoj okó derži v oziru,

Že visel je v ozračji kakor črna pika

Ko vrabec zdaj — metulj — komár — velika,

Potem se raztopí v obnebja širu.

Lèti, vranec, dirno v gonje,

S poti, skale in postónje! (Konec sledí.)

Stan kursa na Dunaji 30. januarija 1856.

5	°/o	86 1/2	fl.	Esterhaz. srečke po 40 fl.	72 fl.
Obligacije	4 1/2	76 1/2	„	Windišgrac. „ „	24 3/4 „
državnega	4	68	„	Waldstein. „ „	24 3/4 „
dolga	3	51	„	Keglevičeve „ „	11 1/2 „
	2 1/2	43 1/2	„	Cesarski cekini.	5 fl. —
Oblig. 5°/o od leta 1851	B —		„	Napoleonor (20 frankov)	8 fl. 18
Oblig. zemljiš. odkupa 5°/o	77		„	Suverendor	14 fl. 30
Zajem od leta 1834 . . .	240		„	Ruski imperial	8 fl. 32
„ „ 1839 . . .	139		„	Pruski Fridrihsdor . . .	8 fl. 45
„ z loterijo od leta 1854			„	Angležki suverendor . .	10 fl. 34
		105	„		
„ národní od leta 1854			„	Nadavk (agio) srebra:	
		88 1/4	„	na 100 fl.	7 1/2 fl.

* Število družtvenikov sv. Mohora je po poslednjem naznanilu 1057.

* „Narodne Novine“ zagrebske vreduje od novega leta gosp. dr. Demeter.

* „Przyjacieli Domowy“ marljivo vredovan od gosp. H. Stupnicki-ga v Lvovu, izhaja letos z ličnimi podobami obilo nadarovan; vsaki mesec mu je doložen tudi en list herbarja poljskega.

* „Slov. Noviny“ so razglasile slovanske koledarje za leto 1856 v avstrijskem cesarstvu, med katerimi je 20 česko-slovanskih, serbskih 6, poljskih 5, slovenskih 3, bulgarsk 1, horvašk 1.

Novičar iz raznih krajev.

Mnogim posestnikom — piše „Oest. Corr.“ — ki imajo kaj obligacij zemljišne odveze in jih prodati želé, bo vstreženo, da jim za gotovo povedati moremo, da avstrijska upnica za kupčijstvo in obertnijstvo (Creditanstalt für Handel und Gewerbe) nakupuje te obligacije. Posebno takim, ki deleč od Dunaja stanujejo in nimajo lahko priložnosti obligacije v dnar spraviti, pa tudi vsakdanjega obligacijnega kursa ne vejo, bo to po volji, da se zamorejo naravnost na imenovano upnico obrniti. — Po naj višjem sklepu od 6. t. m. mora pri letošnjem jemanju v vojake vsak rekrut 1. in 2. verste starosti 60 pavcov, v vsih družih višjih razredih pa 61 pavcov meriti. — Tudi vradniki, ki so začasno v ces. službi, imajo po ministerskem sklepu dobiti tisti poboljšek plače, ki je zavolj dragine za letošnjo zimo dovoljen ces. vradnikom. — Škofji zbor na Dunaji, ki se bo posvetoval o postavah zastran izpeljave konkordata, se bo začel mesca sušca. — Legar (tifus) na Dunaji odjenjuje. Da bi se bila spet kolera na Dunaji prikazala, ni res. — Upanje, da bo mir, se čedalje bolj

Farys.

Pesem Mickievičeva.

(Konec.)

Tačas se izpod solnca shoden oblak zruje;
Preganja z belmi krili me po nebosklepi,
Želi da takšen jezdec on na nebu sluje
Kakor bil sem jaz na stepi;
Nad glavo se mi privleče,
Grožnjo za menó šepeče:

„O bedaka, kje on jaha!
Tamkaj persi žeja tere,
Oblak z dežjem tam ne pere
S čela na debelem praha.
Nima ta neplodna loka
Srebrošumnega potoka,
Roso, preden na tla pade,
Veter gladni v let pokrade.“
Zastonj on žuga; dirjam in podvajam skoke,
Oblak utrujen skriva se v neba širjavo,
Zmiraj niže vklanja glavo,
Vpre se na čeri visoke.

Pogledam še enkrat zaničevavno v njega,
Za cel' obnebo za menoj okó zazrê ga.
Kaj kuje v sercu, kaže mi obličje;
Jel od jeze je rudeti,
Od zavida rumeneti,
Za hribi zgine začernevši po merličje.
Lêti, vranče, v gonji urni,
S poti orli, sivri burni!

Zdaj zasučem na krog sonca
Okol sebe luč očesno,
Širjo zemno in nebesno
Vidim oproščeno gonca;
Tù narave sna tišine
Ljudske noge ne budijo,
Tukaj življi mirno spijo
Ko neplašene zverine,
Ki njih čeda ne uteka
Vidši pervikrat človeka.

O Bog! jaz nisem prvi tû! sred kôpe v pesku
Ošancana se truma sveti v blesku;
Al blodi, al preži na rop tam za prežnjaki?
Ježci so beli, konje strašno zrem beleti,
Letim — stojé; kričim — molcé; to so mertvaki,
Z peska stara karavana

Je od virov izkopána,
Veljblódo v hrodja jezđjo jezdecov škeleti.
Jame, kjer oči so bile,
In čeljusti s trupla spale
S curkom pesek ven so lile,
Grozne glase so mermrale:
„Kam letiš, Bedvin brezumni?
Tam so huragani šumni!“

Jaz dirjam; strahi so m' neznani;
Lêti, lêti konj moj vrani,
S poti trupla, huragani!
Naj prvi virov, kar jih Afriko preleta,
Samotno huragan po peščenini šeta,
Zagleda me od deleč in čudeč se vstavi,
Na mestu se okrog verté sam sabo pravi:
Kdo vetrov, mlajih bratov mojih, revnoličen
Si upa tamkaj v letu burnem tak pritličen
Teptati pod, ki je edino moja dota?

Zatúl', in k meni se kot piramida mota,
Zapazi, da sem smerten in brez straha mame
Jezzen zaceptá po tlaku,
Da j' Arabja vsa v oblaku
In kakor tiča grif me v kremplje vjame,
Speka, žge z ognjenim dihom,
Prah valí s perotnim pihom.
Dviga kviško, h tlam me treska,
Siplje ná me breme peska;
Jaz se dvigam, krepko rujem,
Tergam mu iz sklepov ude,
Trup peščení razkosujem,
Vá-nj zobé zasájam hude.

Želi, da mi v nebó kot stolp iz rok ubegne,
Ne 'sruje se; čez pol se zlomi in potere,
V peskodežji z vis se vdere,
In trup, dolg kakor mestni rov, pred mene legne.
Oddihnem si, in k zvezdam se ozrem prešerno,
In z zlatimi očmi vseh zvezd število

uterjuje, in od cesarja Napoleona se celó pripoveduje, da se nadja, svoji državi ob enem dve važni novici oklicati: rojstvo cesarjeviča ali cesaričinje in pa sklep mirú. Sila radovedno se je pričakovalo, kaj bo ob začetku državnega zbora 31. januarja kraljica angležka o ti zadevi rekla. Takole se glasé njene besede: Resno pozornost sem obračala na vojskine priprave za to leto; al v tem, ko je bilo sklenjeno, da bomo vse žile napeli za vojsko, sem spoznala za svojo dolžnost, ne zavreči predlogov, kateri obetajo gotov mir. Zatega voljo sem s svojimi zavezniki privolila v nasvete avstrijske, in zadovoljna Vam morem danes povedati, da smo se zedinili o nekterih pogojih, od katerih pričakujem, da bojo podlaga mirne sprave. Obravnave za to se bojo v kratkem v Parizu začele. Pridruživši se tem obravnavam bom skerbela, da se zadeve, zavolj katerih se je vojska pričela, ne bojo nikakor prezerle, pa tudi vojskinih priprav ne bom opustila, dokler se ne bo popolnoma dostojna pogodba sklenila“. Ko se je državni zbor po navadi potem pomenkovati začel, kaj naj bi odgovoril na kraljični nagovor, je minister Palmerston rekel; „tudi cesar Napoleon, miroljuben kakor angležka dežela, priprav za vojsko ne bo opustil; kadar se bo pa zbor v Parizu za sklep mirú začel, prosim državni zbor, naj se tako véde kakor terja nježna stvar“. Poslanca Roebuk in Evans se zoperstavita ti terjatvi. — 1. dan t. m. opoldne je bil na Dunaji protokol podpisan, s katerim so naprejne pogodbe zastran mirú zavezno moč zadobile. Zadnji čas v 3 tednih se bo zbor začel v Parizu. — 1. dan t. m. je knez Paskievič umerl v Varšavi za želodčnim rakom. — Knez moldavski Ghika je 23. dec. l. l. odpravil sužnost ciganov v ti deželi; od tega dneva ne sme nobeden več cigana kupiti ne prodati. — Letos se prerokuje dobra letina po tem, da od leta 1000 so vse leta, ki so se pisale s 56, dobre letine bile. Bog daj!

K meni se ozrê nezmerno,
Ker ni na zemlji razun mene duše bilo.
Kak dobro dé, oddihati na persi cele!
Diham polno, diham tira,
Vetrov vseh Arabistana pihljaj
Ni mi dosti za oddihljaj.
Kak dobro dé, tû gledati na oči cele!
In okó se mi odpira,
Tako daleč se ozira,
Da od sveta več zavzema,
Kar ga vidokrog objema.
Kak dobro dé, se lécati na roke cele!
Na ravnost proti svetu roke sem raztegnil,
Češ, od shoda na zahod ga bom obsegnil.
Letí mi misel v modrega neba globine,
Le više, više, više do nebes veršine;
Ko čbela z želom tudi serce dá pogrebu,
Takó za mislijo topím jaz dužo v nebu.
M. Kračmanov.

Pogovori vredništva.

Pisma, po katerih se terja kak ne-prejet list „Novic“, naj se pošljajo ne-zapečateni, ker take so poštnine proste. Nefrankiranih ne moremo jemati. — Na mnoge vprašanja: Vsaka pòla „občne povestnice“ velja za naročnike „Novic“ 4 kraje, izdanih je dosihmal 33 pól in pol. — Gosp. J. G. v C.: Razveselilo nas je pismice Vaše, ker nam lepo razodeva, da ne želite Ikar biti po pravlicah starega basnoslovja. Ker gotovo pevca duh v Vas klije, bi škoda bilo ako bi zanemarili saj „quartum prematur in annum“. — Gosp. J. V. v Žar: Hvala lepa za poslano in obljubljenó. Prihodnja torbica bi utegnila popraviti zmote letošnje, katerih večidel je rokopis kriv; nismo se upali popravljati, čeravno se nam marsikaj ni prav zdelo; jako dobro se prilagajo per parenth. et cl. razjasnjenja takih prisl., ki se težje umevajo.